

ním důvodu nežli jest smlouva. Není tu tedy předpokladu příslušnosti ani podle § 88 první odstavec ani podle § 104 první odstavec j. n. Není tudíž podle § 328 něm. c. ř. s. vzhledem k vzájemnosti mezi říší německou a státem československým, přípustnou exekuce, o niž bylo žádáno na základě předloženého exekučního titulu, rozsudku saského úředního soudu v Lipsku ze dne 10. března 1930, poněvadž tento soud nebyl podle zákonů Čs. republiky k projednání rozepře a k vydání rozsudku proti žalovanému, jenž má bydliště v tuzemsku, místně příslušným.

Čís. 12713.

Nevzdal-li se žalobce žalobního nároku na zaplacení nájemného zpětvzetím žaloby o plnění, nýbrž upravil jen žalobu podle předpisů konkursního řádu (§ 112 konk. ř.), nezaniklo zákonné zástavní právo na popsanych svršcích

(Rozh. ze dne 23. června 1933, R I 541/33.)

Návrhu správce úpadkové podstaty, by bylo zrušeno zájemné popsání svršků úpadců, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. **Důvody:** Napadené usnesení bylo vydáno k návrhu žalovaného ze dne 31. ledna 1933. Ježto tento návrh byl odůvodněn tím, že žalobkyně omezila při ústním jednání dne 4. ledna 1933 žalobní žádost, směřující původně na zaplacení nájemného, přihlášeného do konkursu K-ových, na zjištění právní existence této pohledávky, jest míti za to, že se napadené usnesení, jež neobsahuje odůvodnění, opírá o důvody návrhu. Návrhu nemohlo býti vyhověno. Zmíněné omezení žalobního návrhu odpovídá ustanovení § 112 konk. ř., podle kterého mohou konkursní věřitelé, jichž pohledávky jsou podle výsledku zkušebního roku sporné, žádati žalobou zjištění právní existence této pohledávky. Neznamená to tedy vzdání se nároku na zaplacení zažalované pohledávky, a proto není tu ani důvodu ke zrušení zájemného popsání.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Žalobkyně se nevzdala žalobního nároku zpětvzetím žaloby o plnění, nýbrž upravila jen žalobu podle předpisů konkursního řádu (§ 112 k. ř.). Nenastala proto změna v předpokladech pro povolení popsání svršků podle § 1101 obč. zák. a dvorního dekretu z 5. listopadu 1819 čís. 1621 sb. z. s., zachovaného v platnosti čl. III. čís. 6 uvoz. zák. k exek. ř. a III. dílčí novelou k obč. zákonu a neplyne proto z toho, že zákonné zástavní právo na popsanych svršcích zaniklo.